

Chukat, Haftarah, July 13, 2024

Judges 11:1-33

(1) Jephthah the Gileadite was an able warrior, who was the son of a certain prostitute. Jephthah's father was Gilead; (2) but Gilead also had sons by his wife, and when the wife's sons grew up, they drove Jephthah out. They said to him, "You shall have no share in our father's property, for you are the son of an outsider." (3) So Jephthah fled from his brothers and settled in the Tob country. Men of low character gathered about Jephthah and went out raiding with him. (4) Some time later, the Ammonites went to war against Israel. (5) And when the Ammonites attacked Israel, the elders of Gilead went to bring Jephthah back from the Tob country. (6) They said to Jephthah, "Come be our chief, so that we can

שופטים י"א:א'-ל"ג

(א) ויפתח הגלעדי היה גבור חיל
והוא בן-אשה זונה ויולד גלעד
את-יפתח: (ב) ותלד אשת-גלעד
לו בנים ויגדלו בני-האשה ויגרשו
את-יפתח ויאמרו לו לא-תנחל
בבית-אבינו כי בן-אשה אחרת
אתה: (ג) ויברח יפתח מפני אחיו
וישב בארץ טוב ויתלקטו
אל-יפתח אנשים ריקים ויצאו
עמו: {פ} (ד) ויהי מימים וילחמו
בני-עמון עם-ישראל: (ה) ויהי
כאשר-נלחמו בני-עמון
עם-ישראל וילכו זקני גלעד
לקחת את-יפתח מארץ טוב: (ו)
ויאמרו ליפתח לכה והייתה לנו
לקצין ונלחמה בבני עמון: (ז)
ויאמר יפתח לזקני גלעד הלא

fight the Ammonites.” (7) Jephthah replied to the elders of Gilead, “You are the very people who rejected me and drove me out of my father’s house. How can you come to me now when you are in trouble?” (8) The elders of Gilead said to Jephthah, “Honestly, we have now turned back to you. If you come with us and fight the Ammonites, you shall be our commander over all the inhabitants of Gilead.” (9) Jephthah said to the elders of Gilead, “[Very well,] if you bring me back to fight the Ammonites and GOD delivers them to me, I am to be your commander.” (10) And the elders of Gilead answered Jephthah, “GOD shall be witness between us: we will do just as you have said.” (11) Jephthah went with the elders of Gilead, and the people made him their commander and chief. And Jephthah repeated all these terms before GOD at Mizpah. (12) Jephthah then sent

אתם שְׂנֵאתֶם אוֹתִי וְתִגְרְשׁוּנִי
מִבֵּית אָבִי וּמִדּוּעַ בָּאתֶם אֵלַי לְעֹתָה
כַּאֲשֶׁר צָר לָכֶם: (ח) וַיֹּאמְרוּ זְקַנֵּי
גִלְעָד אֶל־יִפְתָּח לָכֵן עֹתָה שָׁבְנוּ
אֵלֶיךָ וְהִלַּכְתָּ עִמָּנוּ וְנִלְחַמְתָּ בְּבָנֵי
עַמּוֹן וְהָיִיתָ לָּנוּ לְרֹאשׁ לְכֹל יְשֵׁבֵי
גִלְעָד: (ט) וַיֹּאמֶר יִפְתָּח אֶל־זְקַנֵּי
גִלְעָד אִם־מְשִׁיבִים אַתֶּם אוֹתִי
לְהִלָּחֵם בְּבָנֵי עַמּוֹן וְנָתַן יְהוָה
אוֹתָם לְפָנַי אֲנֹכִי אֶהְיֶה לָכֶם
לְרֹאשׁ: (י) וַיֹּאמְרוּ זְקַנֵּי־גִלְעָד
אֶל־יִפְתָּח יְהוָה יְהִי שְׁמֵעַ
בִּינוֹתֵינוּ אִם־לֹא כִדְבָרְךָ כִּן נַעֲשֶׂה:
(יא) וַיֵּלֶךְ יִפְתָּח עִם־זְקַנֵּי גִלְעָד
וַיִּשְׁימוּ הָעָם אוֹתוֹ עֲלֵיהֶם לְרֹאשׁ
וּלְקַצֵּין וַיְדַבֵּר יִפְתָּח אֶת־כָּל־דְּבָרָיו
לְפָנָי יְהוָה בַּמִּצְפָּה: {פ} (יב)
וַיִּשְׁלַח יִפְתָּח מִלְאָכִים אֶל־מֶלֶךְ
בְּנֵי־עַמּוֹן לֵאמֹר מַה־לִּי וְלֶךְ
כִּי־בָאתָ אֵלַי לְהִלָּחֵם בְּאַרְצִי: (יג)
וַיֹּאמֶר מֶלֶךְ בְּנֵי־עַמּוֹן אֶל־מִלְאָכָיו

messengers to the king of the Ammonites, saying, “What have you against me that you have come to make war on my country?” (13) The king of the Ammonites replied to Jephthah’s messengers, “When Israel came from Egypt, they seized the land that is mine, from the Arnon to the Jabbok as far as the Jordan. Now, then, restore it peaceably.” (14) Jephthah again sent messengers to the king of the Ammonites. (15) He said to him, “Thus said Jephthah: Israel did not seize the land of Moab or the land of the Ammonites. (16) When they left Egypt, Israel traveled through the wilderness to the Sea of Reeds and went on to Kadesh. (17) Israel then sent messengers to the king of Edom, saying, ‘Allow us to cross your country.’ But the king of Edom would not consent. They also sent a mission to the king of Moab, and he refused. So Israel, after staying at Kadesh, (18) traveled

יִפְתָּח כִּי־לָקַח יִשְׂרָאֵל אֶת־אֶרֶץ־
 בְּעֻלּוֹתוֹ מִמִּצְרַיִם מֵאֲרָנוֹן
 וְעַד־הַיַּבֵּק וְעַד־הַיַּרְדֵּן וְעַתָּה
 הֲשִׁיבָה אֶתְהֶן בְּשָׁלוֹם: (יד) וַיֹּסֶף
 עוֹד יִפְתָּח וַיִּשְׁלַח מְלָאָכִים
 אֶל־מֶלֶךְ בְּנֵי עַמּוֹן: (טו) וַיֹּאמֶר לוֹ
 כֹּה אָמַר יִפְתָּח לֹא־לָקַח יִשְׂרָאֵל
 אֶת־אֶרֶץ מוֹאָב וְאֶת־אֶרֶץ בְּנֵי
 עַמּוֹן: (טז) כִּי בְּעֻלּוֹתֶם מִמִּצְרַיִם
 וַיֵּלֶךְ יִשְׂרָאֵל בַּמִּדְבָּר עַד־יַם־סוּף
 וַיָּבֹא קַדְשָׁה: (יז) וַיִּשְׁלַח יִשְׂרָאֵל
 מְלָאָכִים | אֶל־מֶלֶךְ אֱדוֹם | לֵאמֹר
 אֲעֲבֹרָה־נָא בְּאֶרְצְךָ וְלֹא שָׁמַע
 מֶלֶךְ אֱדוֹם וְגַם אֶל־מֶלֶךְ מוֹאָב
 שָׁלַח וְלֹא אָבָה וַיֵּשֶׁב יִשְׂרָאֵל
 בְּקַדְשׁ: (יח) וַיֵּלֶךְ בַּמִּדְבָּר וַיִּסֹּב
 אֶת־אֶרֶץ אֱדוֹם וְאֶת־אֶרֶץ מוֹאָב
 וַיָּבֹא מִמִּזְרַח־שֶׁמֶשׁ לְאֶרֶץ מוֹאָב
 וַיַּחֲנוּן בְּעֵבֶר אֲרָנוֹן וְלֹא־בָאוּ
 בְּגִבּוֹל מוֹאָב כִּי אֲרָנוֹן גְּבוּל מוֹאָב:
 (יט) וַיִּשְׁלַח יִשְׂרָאֵל מְלָאָכִים

on through the wilderness, skirting the land of Edom and the land of Moab. They kept to the east of the land of Moab until they encamped on the other side of the Arnon; and, since Moab ends at the Arnon, they never entered Moabite territory. (19) “Then Israel sent messengers to Sihon king of the Amorites, the king of Heshbon. Israel said to him, ‘Allow us to cross through your country to our homeland.’ (20) But Sihon would not trust Israel to pass through his territory. Sihon mustered all his troops, and they encamped at Jahaz; he engaged Israel in battle. (21) But the ETERNAL, the God of Israel, delivered Sihon and all his troops into Israel’s hands, and they defeated them; and Israel took possession of all the land of the Amorites, the inhabitants of that land. (22) Thus they possessed all the territory of the Amorites from the Arnon to the Jabbok and from

אֶל־סִיחֹן מֶלֶךְ־הָאֱמֹרִי מִלְּךְ
חֶשְׁבֹן וַיֹּאמֶר לוֹ יִשְׂרָאֵל
נִעְבְּרָה־נָא בְּאֶרְצְךָ עַד־מְקוֹמִי: (כ)
וְלֹא־הָאֱמִין סִיחֹן אֶת־יִשְׂרָאֵל עֲבָר
בְּגִבְלוֹ וַיֹּאסֶף סִיחֹן אֶת־כָּל־עַמּוֹ
וַיַּחַנּוּ בִיהֶצָה וַיִּלָּחֶם עִם־יִשְׂרָאֵל:
(כא) וַיִּתֵּן יְהוָה אֱלֹהֵי־יִשְׂרָאֵל
אֶת־סִיחֹן וְאֶת־כָּל־עַמּוֹ בְיַד
יִשְׂרָאֵל וַיִּכּוּם וַיִּירָשׁ יִשְׂרָאֵל אֶת
כָּל־אֶרֶץ הָאֱמֹרִי יוֹשְׁבֵי הָאֶרֶץ
הַהִיא: (כב) וַיִּירָשׁוּ אֶת כָּל־גְּבוּל
הָאֱמֹרִי מֵאֲרֹנוֹן וְעַד־הַיַּבֵּק
וּמִן־הַמְּדַבָּר וְעַד־הַיַּרְדֵּן: (כג) וַעֲתָה
יְהוָה | אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל הוֹרִישׁ
אֶת־הָאֱמֹרִי מִפְּנֵי עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל
וְאַתָּה תִירָשְׁנֵנוּ: (כד) הֲלֹא אַתָּה
אֲשֶׁר יוֹרִישֶׁנָּה כְּמוֹשׁ אֱלֹהֵיךָ אוֹתוֹ
תִירָשׁ וְאַתָּה כָּל־אֲשֶׁר הוֹרִישׁ יְהוָה
אֱלֹהֵינוּ מִפְּנֵינוּ אוֹתוֹ נִירָשׁ: (כה)
וַעֲתָה הֵטוֹב טוֹב אַתָּה מִבְּלֶק
בֶּן־צִפּוֹר מֶלֶךְ מוֹאָב הַרְּוֹב רַב

the wilderness to the Jordan. (23)
 “Now, then, the ETERNAL, the God of Israel, dispossessed the Amorites before this covenanted people Israel; and should you possess their land? (24) Do you not hold what Chemosh your god gives you to possess? So we will hold on to everything that the ETERNAL our God has given us to possess. (25) “Besides, are you any better than Balak son of Zippor, king of Moab? Did he start a quarrel with Israel or go to war with them? (26) “While Israel has been inhabiting Heshbon and its dependencies, and Aroer and its dependencies, and all the towns along the Arnon for three hundred years, why have you not tried to recover them all this time? (27) I have done you no wrong; yet you are doing me harm and making war on me. May GOD, who judges, decide today between the Israelites and the Ammonites!” (28) But the king of the Ammonites

עַם־יִשְׂרָאֵל אִם־נִלְחַם נִלְחָם בָּם:
 (כו) בְּשֵׁבֶת יִשְׂרָאֵל בְּחֻשְׁבוֹן
 וּבְבִנוֹתֶיהָ וּבְעַרְעוֹר וּבְבִנוֹתֶיהָ
 וּבְכָל־הָעָרִים אֲשֶׁר עַל־יְדֵי אַרְנוֹן
 שְׁלַשׁ מֵאוֹת שָׁנָה וּמִדּוֹעַ
 לֹא־הֶצַּלְתֶּם בָּעֵת הַהִיא: (כז)
 וְאֲנֹכִי לֹא־חָטַטְתִּי לָךְ וְאַתָּה עָשִׂה
 אֵתִי רָעָה לְהִלָּחֵם בִּי יִשְׁפֹּט יְהוָה
 הַשֹּׁפֵט הַיּוֹם בֵּין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וּבֵין
 בְּנֵי עַמּוֹן: (כח) וְלֹא שָׁמַע מִלָּךְ בְּנֵי
 עַמּוֹן אֶל־דְּבָרַי יִפְתָּח אֲשֶׁר שָׁלַח
 אֵלָיו: {פ} {כט} וַתְּהִי עַל־יִפְתָּח רִיחַ
 יְהוָה וַיַּעֲבֹר אֶת־הַגְּלֹעַד
 וְאֶת־מִנְשֵׁה וַיַּעֲבֹר אֶת־מִצְפָּה
 גְּלֹעַד וּמִמִּצְפָּה גְּלֹעַד עָבַר בְּנֵי
 עַמּוֹן: {ל} וַיִּדַּר יִפְתָּח גִּדְּרָה לִיהוָה
 וַיֹּאמֶר אִם־נִתְּנוֹן תִּתְּנוּ אֶת־בְּנֵי עַמּוֹן
 בְּיָדִי: {לא} וְהָיָה הַיּוֹצֵא אֲשֶׁר יֹצֵא
 מִדֹּלְתִי בֵּיתִי לְקָרְאתִי בְּשׁוּבִי
 בְּשָׁלוֹם מִבְּנֵי עַמּוֹן וְהָיָה לִיהוָה
 וְהֶעֱלִיתִיהוּ עֲלָהּ: {פ} {לב} וַיַּעֲבֹר

paid no heed to the message that Jephthah sent him. (29) Then the spirit of GOD came upon Jephthah. He marched through Gilead and Manasseh, passing Mizpeh of Gilead; and from Mizpeh of Gilead he crossed over [to] the Ammonites. (30) And Jephthah made the following vow to GOD: “If you deliver the Ammonites into my hands, (31) then whatever comes out of the door of my house to meet me on my safe return from the Ammonites shall be GOD’s and shall be offered by me as a burnt offering.” (32) Jephthah crossed over to the Ammonites and attacked them, and GOD delivered them into his hands. (33) He utterly routed them—from Aroer as far as Minnith, twenty towns—all the way to Abel-cheramim. So the Ammonites submitted to the Israelites.

יִפְתָּח אֶל־בְּנֵי עַמּוֹן לְהִלָּחֵם בָּם
וַיִּתְּנֵם יְהוָה בְּיָדוֹ: (לג) וַיָּכֶם
מֵעָרוֹעֵר וְעַד־בְּאֵף מִנֵּית עֲשָׁרִים
עִיר וְעַד אַבְל כְּרָמִים מִכָּה גְדוֹלָה
מְאֹד וַיִּכְנְעוּ בְּנֵי עַמּוֹן מִפְּנֵי בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל: {פ}